

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko C. S.A.

o odprawę pieniężną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2010 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 27 maja 2010 r.,

1. oddała zażalenie

2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 27 maja 2010 r. oddalił apelację powódki – R. M. – i zasądził od niej na rzecz pozwanego – C. S.A. – 9 303,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji apelacyjnej.

Na postanowienie w przedmiocie kosztów zażalenie złożyła powódka, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało polegać na niewłaściwym zastosowaniu art. 108 § 1 k.p.c. oraz 98 § 1-3 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 7 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2

ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Naruszenie przepisów postępowania miało się przejawiać również w błędnych ustaleniach faktycznych. Sąd nie trafnie przyjął, że wyliczenie wydatków poniesionych przez pełnomocnika pozwanej, w tym w szczególności kosztów dwukrotnego dojazdu z Opoczna do Sądu Apelacyjnego jest poczynione w sposób prawidłowy i wynosi 1 803,20 zł. Nie przedstawiono sądowi rachunków lub faktur uzasadniających poniesienie kosztów w tej wysokości.

Wniesiono o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i ustalenie prawidłowej wysokości zasądzonych od powódki na rzecz pozwanej kosztów w postępowaniu apelacyjnym.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że koszty procesu zasądzono w istocie na podstawie załączonego do akt sprawy spisu kosztów pełnomocnika pozwanej (pismo z 13 maja 2010 r., k. 51 akt sprawy). Brak bowiem wzmianki w tym przedmiocie z uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z treścią pisma z 13 maja 2010 r. pełnomocnik obliczył wydatki poniesione w związku ze stawiennictwem na dwóch terminach rozpraw na kwotę 2 103,20 zł. Jako podstawę do zasądzenia tytułem wynagrodzenia 7.200 zł wskazał § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 7 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 ust 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. W opinii skarżącej pełnomocnik pozwanej błędnie ustalił wysokość należnego wynagrodzenia na 7.200 zł. Zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. za prowadzenie sprawy przed sądem apelacyjnym kwota wynagrodzenia powinna zostać ustalona jako 75% stawki minimalnej, która wynosiła w rozpoznawanej sprawie 7.200 zł. Wynagrodzenie wynosić powinno zatem 5.400 zł. Podkreślono też, że pełnomocnik powódki nie udokumentował wydatków poniesionych w postępowaniu apelacyjnym (koszty dwukrotnego dojazdu do W. z O. oraz dwa noclegi). Zarzucono również, że nieprawidłowo zastosowano wzór „540 km x 4 x 0,8358 zł (auto o pojemności powyżej 1 600 cm³) = 1 803,20 zł”. W opinii skarżącej wartość „4” oznacza koszt 4 zł za 1 litr paliwa, natomiast 0,8358 zł jest stawką wskazaną w § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia

25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 ze zm.). W opinii skarżącej kwota należna pełnomocnikowi za dojazd na rozprawę wynosi jedynie 451, 33 zł.

W odpowiedzi na zażalenie podniesiono, że zgodnie z powołanymi w piśmie z 13 maja 2002 r. rozporządzenia z 28 września 2002 r. Sąd Apelacyjny uznając nakład pracy pełnomocnika, mógł zasądzić wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości do 32 400,00 zł (§ 2 ust. 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r.). W sprawie zasądził 7.200 zł, co odpowiadać ma dużemu nakładowi pracy pełnomocnika. Kwota ta zawiera się w przedziale określonym przez przepisy rozporządzenia z 28 września 2002 r.

Stwierdzono, że cyfra 4 użyta w działaniu przedstawionym w piśmie z 13 maja 2010 r. nie oznacza ceny litra paliwa, lecz ilość niezbędnych przejazdów celem dwukrotnego stawiennictwa na rozprawie – stąd działanie 540 km razy 4.

Podkreślono też, że nie ma ustawowego wymogu udowadniania poniesionych kosztów przez pełnomocnika strony.

W odpowiedzi na zażalenie wniesiono o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego zażalenia były koszty zasądzone od powódki w postępowaniu apelacyjnym, w kwocie 9.303, 20 zł.

Zwrot kosztów dwukrotnego stawiennictwa w Sądzie Apelacyjnym został wyliczony poprawnie. Bowiem cyfra 4 nie stanowiła ceny jednego litra paliwa, a ilość dojazdów i powrotów. Uzasadnione było również wyliczenie kosztów noclegów (2 x 150 zł.).

W zażaleniu kwestionowano także wysokość przyznanych kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł. Podstawą przyznania i obliczenia tych kosztów stanowią przepisy art. 108 § 1 w związku z art. 98 k.p.c. Wyliczenie zaś konkretnej kwoty opiera się na przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm. – dalej rozporządzenie). Powołując się na przepis § 12 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia podniesiono, że kwota kosztów za zastępstwo procesowe (przed sądem apelacyjnym) powinna wynosić 5.400 zł., a nie 7.200 zł. Gdyby oprzeć się jedynie na tym przepisie kwota ta wyniosłaby rzeczywiście 5.400 zł. Jednak, jak stwierdzono nawet w uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik pozwanego oparł swoje wyliczenie kosztów zastępstwa procesowego także na § 2 powołanego wyżej rozporządzenia. Przepis ten dopuszcza zaś modyfikacje wysokości przyznawanych kosztów, których sposób wyliczenia określają dalsze przepisy rozporządzenia. Pełnomocnik określił wysokość kwoty żądanych kosztów zastępstwa oraz powołał, między innymi, przepis § 2 rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Natomiast zgodnie z ust. 2 tegoż paragrafu podstawą jej zasądzenia stanowią stawki minimalne, a opłata nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że uwzględniając nakład pracy pełnomocnika pozwanej Sąd Apelacyjny mógł zasądzić kwotę nawet do 32.400 zł. Tym samym nie ulega wątpliwości, że przyznana kwota 7.200 zł. jest zgodna z przepisami rozporządzenia oraz art. 98 i 109 k.p.c. Mając też na uwadze, że pozostałe koszty zostały również wyliczone poprawnie należy stwierdzić, że postanowienie Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu i nie zostały naruszone wskazane w zażaleniu przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz rozporządzenia.

Z powyższych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.